

Sygn. akt IV CNP 59/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi pozwanych (powodów wzajemnych)
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 18 grudnia 2014 r.,
w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej [...] przeciwko J. K. i Ja. K. -
o zapłatę
oraz z powództwa wzajemnego J. K. i Ja. K.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej [...] -
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 kwietnia 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarżący domagali się stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnych wyroków Sądu Rejonowego sygn. I C .../05, którym została zasądzona od nich solidarnie na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej [...] kwota 4962,99 zł z ustawowymi odsetkami, oddalone powództwo w pozostałej części i oddalone powództwo wzajemne skarżących oraz Sądu Okręgowego w G. sygn. akt XVI Ca .../14, którym zmieniono ten wyrok w ten sposób, że zasądzono solidarnie od nich na rzecz Wspólnoty kwotę 4160,89 zł z odsetkami ustawowymi, zmieniono rozstrzygnięcie o kosztach procesu i oddalono ich apelację w pozostałym zakresie.

Skargę oparli na podstawie naruszenia prawa wskazując ogólnie na naruszenie przepisów ustawy o własności lokali (pkt 4), art. 64 § 1 i 58 § 1 k.c. oraz opisowo wskazując pozostałe naruszenia prawa bez wskazania konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego. Wnieśli o uchylenie obu zaskarżonych wyroków, stwierdzenie ich niezgodności z prawem i kontynuowanie postępowania przez Sąd wyznaczony przez Sąd Okręgowy w G.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niedopuszczalne jest w świetle 424¹ § 1 i 2 k.p.c. żądanie stwierdzenia niezgodności z prawem wyroku Sądu pierwszej instancji, a więc w tym zakresie skarga podlega odrzuceniu z przyczyny jej niedopuszczalności na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Skarżący nie wskazują przepisu prawa, na podstawie którego domagają się stwierdzenia niezgodności zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji z prawem, i nie wynika to z uzasadnienia skargi. Tymczasem przesłanki żądania stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie odmiennie są określone w art. 424¹ § 1 i w § 2 k.p.c.

Skarżący nie wskazali na brak możliwości zmiany lub uchylenia wyroku w drodze przysługujących im środków prawnych (§ 1), jak również nie powołali się na istnienie wyjątkowego wypadku, o którym mowa w § 2 tego przepisu.

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w art. 424¹ § 1 lub 2 k.p.c., skarżący są zobowiązani do wykazania wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone,

przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, zaś brak któregokolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił także, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto iż każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.).

Skarżący spełnili jedynie przesłankę określoną w art. 424⁵ pkt 6 i częściowo w pkt 2. Nie został w skardze określony zakres zaskarżenia, a Sąd Najwyższy nie może tego zakresu domniemywać i wyznaczać sam zakresu rozpoznania sprawy. Brak jakiegokolwiek wskazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe lub wykazania, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi. Nie zostały w przeważającej części zarzutów wskazane podstawy skargi, a więc przepisy prawa materialnego lub postępowania, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem (art. 424⁴ k.p.c.). Opisanie naruszenia prawa przez odwołanie się do stanu faktycznego, który w ocenie skarżącego uzasadnia to naruszenie albo wskazanie na pominięcie przepisów całej ustawy bez wskazania konkretnego przepisu prawa nie stanowi spełnienia wymogu przytoczenia podstaw skargi. Skarga nie zawiera również wskazania przepisów, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Gdyby uznać, że wskazanie w uzasadnieniu skargi na przepisy, które sąd naruszył wydając zaskarżone orzeczenie, stanowi jednak element podstaw skargi, to może to być potraktowane jedynie jako zarzut odnośnie do orzeczenia, a nie wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie jest niezgodne. Wskazanie, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. stanowi odrębny i wymagający oddzielnego wykazania wymóg skargi o niezgodność. Brak również podstaw do przyjęcia, że zostało

spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., który nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest bowiem dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem czasu jej wystąpienia, zakresu, rozmiaru oraz wykazaniem istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. Skarżący w skardze nawet nie twierdzą, że doznali szkody i nie wskazują ani na jej postać, ani zakres. Skarżący powinni odwołać się do okoliczności, które znajdują potwierdzenie w materiałach dołączonych do skargi albo znajdujących się w aktach sprawy prawomocnie zakończonej i wskazują na poniesienie szkody oraz jej związek przyczynowy z zaskarżonym orzeczeniem.

O braku zrozumienia istoty skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia świadczy wniosek skarżących o uchylenie zaskarżonego wyroku, stwierdzenie jego niezgodności i kontynuowanie postępowania przez Sąd wyznaczony przez Sąd Okręgowy. W postępowaniu o stwierdzenie niezgodności Sąd Najwyższy bada czy orzeczenie jest niezgodne z prawem a ewentualne pozytywne dla skarżącego rozstrzygnięcie stanowi prejudykat w procesie o odszkodowanie przeciwko Skarbowi Państwa na podstawie art. 417¹ § 2 k.c. Sąd Najwyższy nie jest w tym postępowaniu kolejną instancją i nie jest władny do uchylenia zaskarżonego prawomocnego wyroku, a więc postępowanie w sprawie nie może się toczyć ponownie.

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 1, 2, 3, 4, i 5 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

kc

db